

Sygn. akt I UK 64/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)
SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)
SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania E. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt III AUa .../14,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 6 października 2015 r. oddalił apelację skarżącego (pozwanego) organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w C. z 9 lipca 2014 r., który zmienił decyzję pozwanego z 27 grudnia 2011 r. i przyznał wnioskodawcy E. P. prawo do wcześniejszej emerytury.

Pozwany odmówił świadczenia wobec niewykazania wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w C. w uzasadnieniu wyroku z 9 lipca 2014 r., wydanym po ponownym rozpoznaniu sprawy, ustalił i ocenił, że wnioskodawca udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Na pracę w szczególnych warunkach składa się zatrudnienie wnioskodawcy od 1 października 1966 r. do 29 czerwca 1974 r. w Zakładach L. i od 24 kwietnia 1984 r. do 27 grudnia 2000 r. w Hucie „A.” W pierwszym zatrudnieniu była to praca z wykazu A, dział XIV, poz. 12, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Natomiast zatrudnienie w Hucie, czyli w drugim okresie, było pracą w szczególnych warunkach z wykazu A, dział XIV, poz. 25, jako że tak ocenił je Sąd Apelacyjny w wyroku z 16 października 2013 r., przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania.

W apelacji pozwany zarzucił naruszenie prawa procesowego i materialnego, w szczególności przyjęcie, iż wnioskodawca w pierwszym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku oddalającego apelację zgodził się z pozwanym, że praca w Zakładach L. nie była pracą w szczególnych warunkach wykonywaną stale i w pełnym wymiarze.

Wnioskodawca ma jednak prawo do emerytury, gdyż posiada 15 lat pracy w szczególnych warunkach w drugim okresie, czyli w Hucie . Niezasadnie bowiem nie zaliczono okresów niezdolności do pracy, za które pobierał świadczenia z ubezpieczenia społecznego, poczynając od 16 grudnia 1991 r., w łącznym wymiarze 223 dni, tj. 7 miesięcy i 13 dni.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 184 ust. 1 w związku art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach oraz § 2 i § 4 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. przez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury w sytuacji nie posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu podano, że zatrudnienie w Hucie na 31 grudnia 1998 r. wynosi 14 lat, 8 miesięcy i 7 dni (od 24 kwietnia 1984 r. do 31 grudnia 1998 r.).

Wskazane przez Sąd Apelacyjny 7 miesięcy i 13 dni okresów zasiłkowych wchodzi już w skład tych 14 lat, 8 miesięcy i 7 dni. Sąd błędnie obliczył staż pracy w szczególnych warunkach, albowiem dwukrotnie zaliczył do tego stażu ten sam okres pobierania przez ubezpieczonego zasiłków chorobowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku.

Wnioskodawca urodził się w 1951 r., zatem w sprawie obowiązuje warunek z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej, wymagający 15 lat pracy w szczególnych warunkach w dniu 1 stycznia 1999 r.

Wyrok jest wadliwy, bo skoro praca w szczególnych warunkach ma wynikać z zatrudnienia wnioskodawcy w Hucie „A.” w miejscowości Z., to okres zatrudnienia rozpoczęty 24 kwietnia 1984 r. nie daje 15 lat pracy przed 1 stycznia 1999 r.

Ten krótszy niż 15 lat okres uwzględnia już okresy niezdolności do pracy. Zasadnie zarzuca pozwany, że nie jest możliwe ponowne, czyli podwójne zaliczenie okresów pobierania zasiłków chorobowych do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Data 1 stycznia 1999 r. stanowi granicę również dla okresów zasiłków chorobowych, czyli nie jest możliwe uzupełnienie brakującego okresu pracy w szczególnych warunkach sprzed tej daty o okresy zasiłków chorobowych po 1 stycznia 1999 r. w tym samym zatrudnieniu.

Mimo niekrótkiego postępowania w tej sprawie Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku skarżącego o orzeczenie co do istoty sprawy, jako że orzeczenia takie stanowią wyjątek. Uchylenie wyroku wynika z błędnego obliczenia okresu pracy. Natomiast merytoryczne rozpoznanie i zakończenie sprawy co do zasady należy do sądu powszechnego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

